



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 27. května 2021 odvolání **obžalované JUDr. Markéty L., PhD.**, narozené xxx v Xxx, trvale bytem xxx, které podala proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 1. 2021, č. j. 6 T 62/2020 – 313, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek **z r u š u j e** pouze ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaná JUDr. Markéta L., PhD., nar. xxx v Xxx, trvale bytem xxx, **při nezměněném výroku o vině** přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 28. 1. 2021, č. j. 6 T 62/2020-313,

s e o d s u z u j e

podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **4 (čtyř) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na **zkušební dobu v trvání 18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 67 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se obžalované ukládá peněžitý trest v **počtu 50 (padesáti) denních sazeb** v částce 2 000 Kč, tedy celkem **100 000 Kč**.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalované dále ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v **trvání 18 (osmnácti) měsíců**.

O d ů v o d n ě n í

1. Okresní soud v Mostě rozhodl rozsudkem ze dne 28. 1. 2021, č. j. 6 T 62/2020 - 313 tak, že obžalovanou JUDr. Markétu L., PhD. uznal vinnou přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustila tím, že dne xxx v 17:20 hod v xxx v ulici xxx a Xxx řídila po požití většího množství nezjištěných alkoholických nápojů, kterými byla ovlivněna, automobil tovární značky Ford Mondeo RZ xxx, přičemž v ulici Xxx z důvodu podezření, že řídí pod vlivem alkoholu, byla kontrolována hlídkou Policie ČR a orientační dechovou zkouškou bylo zjištěno v 17:28 hod. 1,80 promile alkoholu v dechu a v 17:33 hod. 1,75 promile alkoholu v dechu.
2. Za toto jednání byla obžalovaná odsouzena podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 2 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Obžalované byl dále podle § 67 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložen peněžitý trest v počtu 30 denních sazeb v částce 5 000 Kč, tedy celkem 150 000 Kč a podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvou roků.
3. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná bezprostředně po jeho vyhlášení do protokolu o hlavním líčení odvolání, které následně písemně odůvodnil její obhájce. Odvolání obžalované směřuje proti výroku o vině a navazujícím výroku o trestu. Obžalovaná v odvolání předně namítla, že v přípravném řízení došlo k záměrnému úniku informací do sdělovacích prostředků od Policie ČR či od dozorujícího Okresního státního zastupitelství v Mostě, neboť obžalovaná při kontrole nezmínila, že je soudkyní. Na nekorektní postup orgánů činných v trestním řízení navázalo jednání soudce, který umožnil širokou účast sdělovacích prostředků v hlavních líčeních i v době, kdy u soudů přítomnost veřejnosti nebyla z důvodu protiepidemických opatření připuštěna, a umožnil účast novinářů u druhého hlavního líčení přesto, že tito nerespektovali u prvního hlavního líčení soudcův pokyn k ukončení fotografování. Průběh řízení tedy provází skandalizace se značným dopadem do osobní sféry obžalované a rodiny, kdy v důsledku publikovaných informací z trestního řízení provázelo i řízení ve věci péče o nezletilé děti obžalované (sp. zn. OP 124/2019), ve kterém Okresní soud v Mostě vydal nezákonné předběžné opatření, na jehož základě byli oba synové obžalované z péče odňati (naštěstí jen do zrušení nezákonného předběžného opatření odvolacím soudem). Řízení provází i podivné jednání Ministerstva spravedlnosti, které dne 10. 3. 2021 publikovalo, že nechává šetřit postup znalkyně Herkommerové. Takový postup ministerstva považuje obžalovaná za nepřipustný nátlak na znalce, nikoli však na znalkyni Herkommerovou, ale na jakéhokoli znalce, kterého by obhajoba oslovila. Obžalovaná jako překvapivé považuje jednání soudce při posledním hlavním líčení, který odmítl provádět dokazování znaleckým posudkem předloženým obhajobou s tím, že takové jednání považuje za obstrukci a nehodlá odročovat hlavní líčení. Obžalovaná v odvolání poukázala na to, že trestní řízení není koncentrováno, že posudek byl předkládán až jako bezprostřední reakce na dne 28. 1. 2021 provedený znalecký posudek znalce Čabaly, kdy výslech znalce je organickou součástí znaleckého posudku jako celku a že je věcí taktiky postupu obhajoby a nikoli projevem obstrukce řízení, kdy bude posudek zajištěn obhajobou předložen. Postup soudce a odmítnutí provést důležitý důkaz týkající se viny budí obavy, zda soudce je ochoten vést řízení nestranně. Postup soudce zatížil řízení velmi podstatnou vadou, kterou nelze v odvolacím řízení zhojit jinak než zrušením rozsudku vydaného na základě neúplného dokazování a po hrubém porušení práva obžalované na obhajobu. Obžalovaná namítla, že okresní soud nehodnotil důkazy způsobem, který by svědčil o respektování zásady v pochybnostech ve prospěch obžalované a o respektování zásady presumpce nevinu. Obžalovaná dále poukázala na to, že díky

nepochopitelnému postupu policie nebyly včas zajištěny jinak existující videozáznamy pořízené správcem sportovního areálu, odkud obžalovaná s dětmi vyjížděla před silniční kontrolou. Soud měl možnost si prohlédnout nezávisle na vůli obžalované pořízené video z budovy soudu zachycující spontánní chůzi obžalované. Pokud jde o nestandardní způsob jízdy vozidlem obžalované, pak toto obžalovaná od počátku konzistentně vysvětluje poměry ve vozidle a snahu obžalované vypořádat se s nekázní synů. Okresní soud nehodnotil důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a nedůvodně neuvěřil obžalované. Obžalovaná namítla věrohodnost svědků policistů W., M. a H., neboť jejich výpovědi v průběhu řízení stále více vyznívaly v neprospěch obžalované a jsou zpochybněny i jimi pořízenými video a audiozáznamy. Obžalovaná dále namítla, že policisté neadaptovali měřicí přístroj na nízkou venkovní teplotu, ignorovali žvýkačku v ústech. Ačkoli uvedli, že obžalovaná neměla žvýkačku a toto je v rozporu s videozáznamem, obvodní soud hodnotil nepravdivé výpovědi těchto svědků jako věrohodné. Obžalovaná uvedla, že požila léky, které mohly mít vliv na výsledek orientační dechové zkoušky, což potvrdili i znalci Herkommerová a Čabala. Videozáznam též vylučuje, že by obžalovaná měla problémy s rovnováhou, či že by její mluva byla tzv. setřelá, jak uvádí soud. Soud se nevypořádal též s neobvyklým způsobem chůze obžalované ovlivněným problémy s nosným a pohybovým aparátem. Zdravotní problémy obžalovaná dokládá lékařskými zprávami. Přesto se obžalovaná vyrovnává v terénu s nerovnostmi zcela suverénně vozidlo při jeho obcházení, stojí po dlouhou dobu rovně, naklání se při telefonickém hovoru přes hands free ve vozidle do vozidla – vše bez ztráty rovnováhy. Jde-li o mluvu, popisovala obžalovaná dlouhodobý problém se stresem, který dokládala navrženými a soudem neprovedenými výslechy svědků. Lékařskými zprávami obžalovaná dokládala, že měla dlouhodobě objektivní zdravotní potíže ovlivňující artikulaci. Svědecké výpovědi měly potvrdit, jak se tyto obtíže projevovaly. Navíc bylo doloženo, že teplota byla kolem 0 stupňů celsia, což u každého vede v poměrně krátké době ke ztuhnutí obličejových svalů. Z videozáznamu je zřejmé, že odpovědi obžalované jsou věcné a přiléhavé, což při hodnocení důkazů v souhrnu neodůvodňuje závěr prezentovaný soudem. Obžalovaná poukázala i na suverénně napsanou poznámku na záznamu policie. Soud se nezabýval ani následky požití alkoholu. Kdyby krátce předtím musela vypít asi 1 litr tekutiny, vedlo by to k potřebě močení po několika minutách. Kontrola obžalované však trvala desítky minut, chování obžalované nepotvrzuje, že by uvedený objem tekutiny vypila. Soud se nezabýval ani tím, že obžalovaná je dárce krve, prakticky alkohol nekonzumuje a je v podstatě abstinent, k čemuž však další svědky nevyslechl. Mluva, pohyb, reakce na situaci i grafický projev obžalované ve vzájemné souvislosti vylučují míru ovlivnění alkoholem deklarovanou výstupem přístroje Dräger. Argumenty znalkyně Herkommerové nebyly vyvráceny. Orientační povahu údajů z přístroje Dräger připustil i znalec Čabala, ovlivnění orientačního měření alkoholem v dechu, popř. nejen v ústní dutině, ale i v plicích po případném vdechnutí aerosolu Stopanginu a nejasný – byť možný vliv alkoholu z léku v případě žvýkačky z doby aplikace léku přítomné následně i při dechových testech. Znalec výslovně uvádí, že alkohol v plicích testované osoby, popř. i ve žvýkačce by měl posunout o blíže neurčitelnou dobu i obecně zjištěný strmý pokles křivky množství vydechaného alkoholu u testované osoby. Znalecké posudky tedy nabízejí značné pochybnosti minimálně o údajích o množství alkoholu. Obžalovaná namítla správnost závěrů znaleckého posudku znalce Fišera pro jeho dogmatický přístup a neochotu se zabývat jinými důkazy zjištěnými skutečnostmi, závěry znalce nejsou objektivní a přezkoumatelné. Nadto se znalec dopustil nepřipustně i právního hodnocení, kdy učinil nepřijatelnou glosu naplňující patrně skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 25a odst. 1 písm. a) zák. č. 36/1967 Sb. v tom směru, že „jediným, kdo tady lže, je obžalovaná“. Způsob znalecké argumentace vylučuje jeho nestrannost. Obžalovaná namítla, že obvodní soud neprovedl úplné dokazování, když svévolně a protiprávně neprovedl důkaz znaleckým posudkem znalce Hirta, přičemž v odvolání jsou rozebrány závěry tohoto znaleckého posudku vypracovaného pro obhajobu, jehož provedení nalézací soud zamítl. Obžalovaná v odvolání zopakovala svoje vysvětlení, z jakého důvodu se odmítla podrobit odběru

krve. Obžalovaná chtěla mít již dlouhou dobu trvající řešení problému za sebou, nechtěla zavdat svému bývalému manželovi důvod ke zpochybnění péče o společné syny, o které probíhá náročné řízení týkající se úpravy poměrů k dětem, prioritně chtěla zabezpečit péči o děti. Při vědomí konzumace alkoholu by obžalovaná postupovala jinak, odmítla by orientační dechovou zkoušku a smířila by se s pouhým administrativním postihem. Pokud soud ignoroval uvedený kontext, nepostupoval správně a jeho rozhodnutí není přezkoumatelné. Obžalovaná dále namítla, že obvodní soud nepřipustně nad rámec § 42 tr. zákoníku konstruuje jako přítěžující okolnosti, které mají být profese obžalované. K tomu obžalovaná namítla, že se nikdy v souvislosti s kontrolou ze strany PCR neprezentovala svou profesí a jednání se nedopustila ani při výkonu ani v souvislosti s výkonem soudce.

4. V doplnění odvolání ze dne 25. 5. 2021 obžalovaná zopakovala, že řízení před soudem prvního stupně bylo zatíženo množstvím procesních vad, že dokazování zůstalo neúplné, když obvodní soud neprovedl důkazy předložené obžalovanou, že řízení je zcela vadné, nezákonné a nepřezkoumatelné. Od počátku byla krácena práva obžalované na její řádnou obhajobu, díky pasivitě orgánů činných v trestním řízení došlo ke ztrátě významných důkazů, které obžalovaná nemohla zajistit, konkrétně kamerových záznamů z prostor sportovní haly v xxx. Návrhy na doplnění dokazování obžalovanou byly zamítnuty, řízení bylo od počátku zatíženo vadou účelového selektování důkazních prostředků, jejich segregace, a to v neprospěch obžalované. Při hodnocení důkazů soud dezinterpretoval tvrzení obžalované, např. o 5-6 vstříknutí Stopanginu, zaokrouhlil na 5. Obvodní soud nesprávně konstatoval, že obžalovaná má nulovou sebereflexi ke svému pochybení. Obžalovaná má naopak velkou sebereflexi, avšak od počátku odmítá, že by se dopustila trestného jednání a toto nebylo důkazy prokázáno. Obžalovaná v odvolání dále zopakovala svoji obhajobu s tím, že jako xxx xxx xxx byla často pracovní zatěžována na maximum, dlouhodobě pracovala na úkor svého odpočinku, na úkor svého zdraví i svého spánku, je matkou dvou malých chlapců, dvojčat D. a D., kdy od roku 2015 v souvislosti s rozpadem manželství s otcem dětí čelí vytrvalému patologickému chování ze strany otce dětí. Obžalovaná uvedeného dne odjela z práce domů, kde se setkala se svojí maminkou, převzala děti a odvezla je na badminton, který začínal od 15.30 hodin a končil v 17.00 hodin, odjela na poštu vyzvednout zásilku a pak byla v kontaktu se svědkyní Jitkou Z.. Neměla tedy možnost požití alkoholu a jako zkušená soudkyně by se v případě požití alkoholu nepodrobila orientační dechové zkoušce, a to po prvním pozitivním výsledku dokonce opakovaně. Výsledek dechové zkoušky nemůže být brán a priori jako jediný důkazní prostředek k rozhodnutí o vině člověka (viz Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44). Výpovědi policistů byly prokazatelně nepravdivé, neboť svědek M. hovořil o tom, že kluci seděli ve voze klidně, ačkoli obžalovaná předložila foto okénka vozu, ze kterého je zřejmé, že vozidlo má tmavá skla a přes okna není vidět. Stejná situace je ohledně žvýkačky v ústech obžalované, i zde hovořila obžalovaná pravdu a nikoli policisté jako svědci, policisty popisovaný způsob jízdy od patníku k patníku je rovněž zpochybňován kamerovým záznamem. Obžalovaná dále namítla, že provedení orientační dechové zkoušky bylo v rozporu s pravidly, kdy sám výrobce u přístroje Dräger upozorňuje na to, že vyšetření nesmí být prováděno se žvýkačkou, v blízkosti mobilních telefonů, protože by mohlo dojít k ovlivnění výsledku. Mělo by proto být vzato v patrnost, že měření dechovými analyzátory je vždy měření orientační a zatížené chybovostí a má pouze posuzovat, zda v dechu člověka se nachází alkohol nebo ne. Výsledkem měření alkoholu dechovým analyzátorem je koncentrace alkoholu v dechu. Obžalovaná nezpochybňuje správnost měření dechového analyzátoru, ale nesprávnost celého postupu, neideálnost podmínek (nedodržení odstup nejméně 5 minut a v ústech byla žvýkačka s aplikovanými léky). Obžalovaná dále poukázala na to, že při silniční kontrole přišla do styku s podivným přístupem policistů, jejich jednání vnímala tak, jako by jim byla známa, v době kontroly byla chronicky unavená, vyčerpaná a nemocná, prostě zpanikařila a odmítla nelogicky jít na odběr krve. Svoje pochybení si

uvědomila následně a na odběr krve se dostavila sama a dobrovolně, aby svoje jméno očistila, což je jí kupodivu dáváno k tíži. Obžalované je incidentu nesmírně líto, snažila a nadále se snaží o pozitivní propagaci Krajského soudu v xxx a zejména xxx skrze rozsáhlou publikační a pedagogickou činnost. Odsuzující verdikt

pro obžalovanou představuje profesní, sociální i ekonomickou smrt. Obžalovaná navrhl, aby byl napadený rozsudek odvolacím soudem zrušen a věc vrácena obvodnímu soudu za účelem provedení dalšího dokazování. U veřejného odvolacího zasedání obhájce obžalované navrhl, aby odvolací soud rozhodl o zproštění obžalované obžaloby, případně aby věc postoupil k vyřízení správnímu orgánu.

5. Vzhledem k tomu, že obžalovaná je soudkyní a místopředsedkyní Krajského soudu v xxx, který je soudem příslušným k projednání odvolání obžalované, předložil tento soud věc Vrchnímu soudu v Praze s návrhem na odnětí a přikázání věci ve smyslu § 25 tr. ř. Vrchní soud v Praze tomuto návrhu vyhověl a usnesením ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8Ntd 5/2021 – 358, podle § 25 tr. ř. odňal řízení o odvolání Krajskému soudu v Xxx a věc přikázal Městskému soudu v Praze, který se tímto stal soudem příslušným rozhodnout o odvolání obžalované.
6. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání a dospěl k následujícím závěrům.
7. Odvolací soud po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení, které mu předcházelo, konstatuje, že samotné řízení v této trestní věci není zatíženo žádným procesním pochybením, které by se projevilo ve zkrácení práv obžalované na obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať již ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení, a z tohoto pohledu nejsou odvolacím soudem v postupu okresního soudu shledávány vady, které by odůvodňovaly zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.
8. Odvolací soud neshledal důvodnými námitky obžalované, že bylo porušeno její právo na obhajobu a že řízení je zatíženo podstatnými procesními vadami, pro které nemůže napadený rozsudek obstát. Pokud jde o namítaný únik informací do sdělovacích prostředků od Policie ČR či od dozorujícího Okresního státního zastupitelství v Mostě, pak jak sama v odvolání uvedla, státní zastupitelství z podnětu obžalované nezjistilo únik informací na jeho straně. Namítaný únik informací však nemohl ovlivnit výsledek řízení před nalézacím soudem, neboť okresní soud závěr o vině obžalované založil na řetězci na sebe navazujících důkazů, a nikoli na uvedených ve sdělovacích prostředcích.
9. Jako nedůvodné shledal odvolací soud námitky obžalované, že na nekorektní postup orgánů činných v trestním řízení navázalo jednání soudce, který umožnil širokou účast sdělovacích prostředků v hlavních líčeních i v době, kdy u soudů přítomnost veřejnosti nebyla z důvodu protiepidemických opatření připuštěna. Ani za situace, kdy se Česká republika, a tedy i justice, dlouhodobě potýká s nepříznivou pandemickou situací v důsledku pandemie COVID-19, která trvala i v době konání hlavních líčení, nebyl opatřeními příslušných správních orgánů vysloven zákaz soudních jednání, ani účast veřejnosti na nich. Rozhodnutí o účasti veřejnosti u soudního jednání přísluší soudu. Veřejnost hlavního líčení je upravena v ust. § 199 odst. 1 tr. ř. a pokud samosoudce za dané situace konal hlavní líčení veřejně a umožnil zástupcům sdělovacích prostředků účastnit se hlavního líčení při zachování potřebných hygienických opatření, pak rozhodně neporušil práva obžalované na obhajobu a na spravedlivý proces, ale pouze důsledně uplatnil zákonem stanovenou zásadu

veřejného projednávání věcí před soudem jako významný princip demokratické společnosti. Důvod pro vyloučení veřejnosti podle § 199 odst. 2 tr. ř. dán nebyl. Práva obžalované nebyla nijak dotčena ani tím, pokud samosoudce umožnil přítomnost novinářů přesto, že u prvního hlavního líčení nerespektovali jeho pokyn k ukončení fotografování, jak je v odvolání nedůvodně namítáno.

10. Odvolací soud jako důvodnou, avšak irelevantní, považuje námitku obžalované, že pokud Ministerstvo spravedlnosti provádělo šetření na postup znalkyně Herkommerové ještě před pravomocným rozhodnutím v této věci, jednalo se o aktivitu předčasnou a nevhodnou. Ta však sama o sobě nemohla znamenat nepřipustný nátlak na případné znalce, které by obžalovaná oslovila. Je zákonnou povinností znalce podat znalecký posudek pravdivý, nezkreslený a úplný, neboť v opačném případě se vystavuje nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 tr. zákoníku.
11. Irelevantní je námitka obžalované, že průběh řízení provází její skandalizace se značným dopadem do osobní sféry obžalované a rodiny, kdy v důsledku publikovaných informací z trestního řízení provázelo i řízení ve věci péče o nezletilé děti obžalované (sp. zn. 0P 124/2019), ve kterém Okresní soud v xxx vydal nezákonné předběžné opatření, na jehož základě byli oba synové obžalované z péče odňati (naštěstí jen do zrušení nezákonného předběžného opatření odvolacím soudem). K této námitce odvolací soud uvádí, že obžalovaná jako zkušená soudkyně si měla ještě před usednutím za volant motorového vozidla po předchozím požití alkoholu uvědomit, že vzhledem k tomuto jejímu prestižnímu postavení mohou sdělovací prostředky o věc projevoval zvýšený zájem. Podání informací sdělovacími prostředky nelze považovat za skandalizování případu. Pokud pak obžalovaná řídila pod vlivem alkoholu motorové vozidlo, ve kterém vezla své dva nezletilé syny, měla a mohla počítat s negativními dopady nejen do osobní a rodinné sféry.
12. Odvolací soud se k námitkám obžalované o neúplnosti dokazování přesvědčil, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. byly provedeny všechny reálně dosažitelné a potřebné důkazy, které mohly k úplnému objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro věcně správné rozhodnutí. Námitky obžalované spočívající v tom, že soud neprovedl dostatečné dokazování, když neprovedl důkazy, které obžalovaná předložila, zejména znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství vypracovaný znalcem Prof. MUDr. Miroslavem Hirtem, CSc. a že nebyly policií zajištěny kamerové záznamy ze Sportovní haly Most, shledal odvolací soud jako nedůvodné. K pokusu o zajištění kamerových záznamů bylo policií přistoupeno dne 16. 1. 2020, avšak bezvýsledně, neboť kamerové záznamy jsou po 14 dnech automaticky mazány, jak vyplývá ze zprávy Sportovní haly Most na č. l. 81. Nevyžádání kamerových záznamů však nemůže svědčit pro závěr, že důkazy byly v přípravném řízení shromažďovány selektivně, neboť formou podání vysvětlení byli vyslechnuti tři policisté, byly k dispozici záznamy o výsledku orientačních dechových zkoušek, byl vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie RNDr. Jiřím Fišerem a byl k dispozici kamerový záznam o způsobu jízdy obžalované jako řidičky motorového vozidla a vystupování obžalované při kontrole. Rozsah vyšetřovacích úkonů byl obdobný jako v trestních věcech obdobného charakteru. Odvolací soud konstatuje, že již v přípravném řízení tedy bylo shromážděno dostatečné množství důkazů k objektivnímu posouzení jednání obžalované, které okresní soud u hlavního líčení provedl a dokazování doplnil provedením důkazů navržených obžalovanou, vyžádal revizní znalecký posudek znalce RNDr. Čabaly.
13. Jako nedůvodnou shledal odvolací soud námitku, že postup okresního soudu, který odmítl provést důkaz znaleckým posudkem MUDr. Hirta, který na konci posledního hlavního líčení předložila obhajoba, vzbuzuje pochybnosti o nestrannosti soudce. Podle § 89 odst. 2 tr. ř. může každá ze stran

důkaz vyhledat, předložit nebo jeho provedení navrhnout. Obhajoba tedy měla právo znalecký posudek předložit. Lze souhlasit s okresním soudem, že pokud tak učinila až v době, kdy byly provedeny všechny důkazy a soud chtěl ve věci v hlavním líčení dne 28. 1. 2021 vyhlásit rozsudek, přičemž znalecký posudek MUDr. Hirta je datován 21. 10. 2020 a obhajoba měla dostatek časového prostoru tento důkaz a výslech znalce navrhnout, je takový postup nekorektní a v rozporu s ust. § 198 odst. 2 tr. ř. Podle citovaného ustanovení předseda senátu nařídí hlavní líčení tak, aby bylo možné projednat a rozhodnout věc bez odročení. Pokud okresní soud rozhodl a návrh na doplnění dokazování pro nadbytečnost zamítl, nelze v takovém postupu shledat vadu řízení.

14. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (srovnej usnesení ze dne 16. 2. 2006 sp. zn. I. ÚS 554/05 [ÚS 361/2006]) platí, že pokud soud neprovede obžalovaným navrhované důkazy a v odůvodnění napadeného rozsudku se tím nezabývá – jde o vadu řízení (viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 802/02). Zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní; soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených důkazních návrzích rozhodnout a – pokud jim nevyhoví – musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.
15. K takové vadě řízení v postupu okresního soudu nedošlo, neboť tento rozhodl o návrhu obžalované na doplnění dokazování znaleckým posudkem MUDr. Hirta, když tento návrh zamítl jako nadbytečný. Své rozhodnutí náležitě vysvětlil v bodě 33) písemného odůvodnění rozsudku. Odvolací soud přes výše uvedené na základě odvolacích námitek doplnil pro úplnost dokazování v rámci veřejného zasedání tímto znaleckým posudkem, který se souhlasným stanoviskem stran přečetl jako listinný důkaz (č. l. 281 – 304) a následně zamítl návrh obhajoby na výslech znalce, neboť závěry tohoto znaleckého posudku nikterak nerozporují závěry okresního soudu, který vycházel ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie RNDr. Jiřího Fišera (č. l. 73 – 74) a RNDr. Radomíra Čabaly, Dr. (č. l. 260 - 271). Znalec MUDr. Hirt v předmětném posudku zkopíroval znalecký posudek znalkyně Ing. Herkommerové, PhD., závěry znaleckého posudku znalce RNDr. Jiřího Fišera, CSc., protokoly o hlavním líčení s výslechy těchto znalců a jejich revizí konstatoval, že v době jízdy i v době dechových zkoušek alkohol u řidičky v krvi přítomen zcela nepochybně byl, byť jeho množství bylo možné zjistit pouze odběrem krve a následnou laboratorní analýzou. Znalec souhlasil se závěrem znalce Fišera, že ani Bromhexin, ani Stopangin nemohly být příčinou hodnot zjištěných dechovým analyzátozem. Z výsledků dechových zkoušek současně nelze dojít k závěru, že koncentrace alkoholu v krvi řidičky činila min. 1,8 ‰. Znalec odmítl závěry znalkyně Ing. Herkommerové, že přípravky Bromhexin a Stopangin Spray užití obžalovanou velmi krátce před zastavením vozidla, nepochybně ovlivnily výsledek obou dechových zkoušek, které v této souvislosti nemají žádnou vypovídající hodnotu a je tedy víc než pravděpodobné, že hladina alkoholu v krvi jmenované byla nulová a jmenovaná neřídila motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Znalec ve shodě se závěry znalce Fišera vyloučil, že výsledky dechové zkoušky mohly být ovlivněny požitím 46 kapek Bromheximu Galmet 8, neboť se jedná o tak malé množství, že v žádném případě zvýšenou hladinu alkoholu v krvi způsobit nemůže. Stopangin ústní sprej obsahuje 96% alkoholu a do zažívacího traktu by se vůbec neměl dostávat, nicméně po jistou dobu zůstává v dutině ústní, kdy po uplynutí 20 minut od aplikace již dechová zkouška musí být negativní, a už vůbec nemůže být s tak malým rozdílem v jednotlivých naměřených hodnotách.

Proto aplikace tohoto spreje do dutiny ústní v 17:20 hod. sice I. dechovou zkoušku ovlivnit mohla, ale II. dechová zkouška musela být, když už ne zcela negativní, tak s velmi výrazným rozdílem, což v daném případě nebylo, a proto aplikace Stopanginu příčinou uvedených výsledků dechových zkoušek být nemohla. K možnému ovlivnění výsledku dechové zkoušky žvýkáním se znalec blíže nevyjádřil, neboť nebylo známo, o jaký druh žvýkáci gumy se jednalo.

16. Jako nedůvodnou shledal odvolací soud námitku obžalované, že okresní soud nehodnotil důkazy způsobem, který by svědčil o respektování zásady v pochybnostech ve prospěch obžalované a o respektování zásady presumpce nevinny. Odvolací soud v postupu okresního soudu nespaturuje namítané porušení zásady *in dubio pro reo*, neboť odlišné hodnocení soudem a obhajobou bez dalšího porušení této zásady nezakládá (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 3 Tdo 1358/2015). Tato zásada přichází v úvahu za situace, kdy není možné žádným dokazováním odstranit pochybnosti o skutkové otázce podstatné pro rozhodnutí (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 3 Tdo 461/2013, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 214/2021 ze dne 28. 4. 2021). K takové situaci nedošlo, neboť nalézací soud skutková zjištění opřel o řetězec na sebe navazujících usvědčujících důkazů. Oproti obžalované, která zpochybňuje výpovědi svědků – policistů Pavla W., Jiřího M., Ladislava H., závěry znaleckých posudků znalců RNDr. Fišera a RNDr. Čabaly, který nechal okresní soud vypracovat jako revizní znalecký posudek, korektnost provedení orientační dechové zkoušky, kamerové záznamy, resp. způsob, kterým okresní soud tyto interpretoval, je odvolací soud toho názoru, že provedené důkazy hodnotil okresní soud způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 tr. ř., tj. podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech, své závěry přesvědčivě a logicky v souladu s ust. § 125 tr. ř. vysvětlil v bodech 36) – 53) písemného odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje a pro stručnost na ně v podrobnostech odkazuje. Odvolací soud současně připomíná, že hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu, před kterým jsou prováděny a Městský soud v Praze jako soud odvolací je vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl (§ 263 odst. 7 tr. řádu). Odvolací soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a pro stručnost na ně v podrobnostech odkazuje, když v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 5 Tdo 86/2002, usnesení Ústavního osudu ČR sp. zn. II. ÚS 2947/08) není zapotřebí odůvodnění rozsudku okresního soudu opakovat a lze na přesvědčivé odůvodnění rozsudku odkázat. Správná a úplná skutková zjištění podřadil okresní soud pod příslušná zákonná ustanovení. Obširné odvolací námitky obžalované, směřující proti způsobu hodnocení důkazů okresním soudem, jsou jen opakováním obhajoby obžalované uplatněné v řízení před nalézacím soudem, se kterou se okresní soud náležitě vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku.
17. Odvolací soud se z výše uvedených důvodů neztotožnil s odvolacími námitkami obžalované, neboť okresní soud se náležitě s provedenými důkazy vypořádal, důkazy hodnotil přesvědčivě a logicky. Na správnosti závěrů okresního soudu o vině obžalované nemůže nic změnit znalecký posudek MUDr. Hirta, kterým odvolací soud doplnil dokazování a vzhledem k jeho obsahu, když závěry znalce nejsou v rozporu se závěry znalců RNDr. Fišera a RNDr. Čabaly, jako nadbytečný zamítl návrh na výslech znalce. Ačkoli znalec MUDr. Hirt konstatoval obecně známou skutečnost, že množství alkoholu zjištěné dechovou zkouškou neodpovídá množství alkoholu v krvi, které lze zjistit jen odběrem krve a analýzou (tuto obžalovaná odmítla), odvolací soud nepochybuje o vině obžalované. Okresní soud ve skutkových zjištěních nevychází z množství alkoholu v krvi obžalované, ale z množství alkoholu v dechu, jak bylo zjištěno provedenými dechovými zkouškami přístrojem Dräger, přičemž tento důkaz není jediným, jak obžalovaná v odvolání nedůvodně

namítla. Zjištění, že obžalovaná řídila motorové vozidlo pod vlivem alkoholu ve stavu vylučujícím jeho bezpečné ovládní, bylo dále prokázáno svědeckou výpovědí policisty Pavla W. a kamerovým záznamem, kterými byl prokázán nebezpečný způsob jízdy, který svědčí o značném ovlivnění alkoholem, jak bylo následně zjištěno dechovou zkouškou, jakož i svědeckými výpověďmi dalších dvou zakročujících policistů.

18. Obhajoba obžalované, že před jízdou automobilem nepožila alkoholické nápoje a že pozitivní výsledek dechové zkoušky byl způsoben předchozím užitím Bromhexinu a Stopanginu ve spreji, je jednoznačně vyvrácena nejen orientační dechovou zkouškou přístrojem Dräger, která byla provedena opakovaně a podruhé prakticky po 5 minutách (není důvodná námitka obžalované, že se jednalo o výrazně kratší dobu, neboť do pěti minut zbývalo 6 vteřin), ale zejména svědeckými výpověďmi policistů Pavla W., Jiřího M., Ladislava H., kteří prováděli kontrolu obžalované. Odvolací soud považuje jako účelovou námitku obžalované o nevěrohodnosti svědků W., M. a H., neboť jejich výpovědi v průběhu řízení stále více vyznívaly v neprospěch obžalované a jsou zpochybněny i jimi pořízenými video a audiozáznamy. Z obsahu spisového materiálu je naopak evidentní, že tito svědci jako policisté vypovídali shodně a neměnně od samého počátku, když u hlavního líčení shodně uvedli, že z obžalované cítili alkohol a že projevovala známky požitého alkoholu. Svědek Pavel W. pak popsal jízdu obžalované tak, že přejížděla z pruhu do pruhu, v ulici Sukova vjela do protisměru. Věrohodnost svědků nemůže být zpochybněna tím, že svědek H. uvedl, že obžalovaná žvýkačku neměla, byť na záznamu pořízeného kamerou je žvýkání zaznamenáno, či jejich výpovědi, že synové obžalované seděli na sedačkách, ačkoli obžalovaná doložila fotografií, že vozidlo má tmavá skla a není dovnitř vidět, neboť jde o detaily průběhu kontroly, které si policisté již nemuseli pamatovat. Závěr okresního soudu o věrohodnosti těchto svědků je v souladu s kamerovým záznamem, na kterém je zachycen zcela profesionální a trpělivý přístup policistů k obžalované v rámci kontroly, ke které přistoupil policista W. z důvodu způsobu jízdy obžalované, který svědčil pro jízdu pod vlivem alkoholu. Všichni policisté jsou navíc hodnoceni dobře, policisté W. a M. dosahují velmi dobrých výsledků, policista H. dobrých výsledků, jak vyplývá z jejich hodnocení na čl. 131 – 133, 137 – 140, 134 – 136. Věrohodnost výpovědi svědků je v souladu s kamerovým záznamem (CD č. l. 48) pořízeným kamerou v policejním vozidle policisty W., na kterém je zaznamenána jízda obžalované. Na tomto záznamu je vidět, jak vozidlo řízené obžalovanou jede uprostřed dvou pruhů, bez blinkru přejíždí z pruhu do pruhu, v zatáčce vjíždí do protisměru přes plnou čáru, bez blinkru jede z pravého do levého pruhu, kde se málem střetla s vozidlem PČR řízeném W., blinkrem ukazuje jízdu doprava, jede však doleva, v zatáčce vjíždí do protisměru přes plnou čáru, pak se zapnutým blinkrem vlevo jede do zatáčky vpravo přes plnou čáru, do zatáčky doleva jede napůl přes plnou čáru v protisměru, kde ohrozí vozidlo v protisměru, které včas reaguje. Závěr okresního soudu o věrohodnosti svědků W., M. a H. považuje odvolací soud za správný a přesvědčivý, neboť jejich výpovědi jsou konzistentní a korespondují s dalšími usvědčujícími důkazy, jak je uvedeno shora. Závěr o vině obžalované nemůže být zpochybněn výpověďmi svědků Jitky Z., která se s obžalovanou bavila na tréninku dětí ve sportovní hale a přítele obžalované Ing. Jiřího T., kteří uvedli, že z obžalované necítili alkohol, neboť tyto výpovědi je třeba považovat minimálně za neobjektivní, neboť jsou v rozporu s důkazy jednoznačně prokazujícími vinu obžalované, jak je výše uvedeno.
19. Správnost závěrů okresního soudu, které jsou opřeny o citované usvědčující důkazy, včetně znaleckých posudků RNDr. Fišera a RNDr. Čabaly, se kterými je v souladu ohledně podstatné skutečnosti, že alkohol se nacházel v krvi obžalované a nikoli v ústní dutině v důsledku užití léků Bromhexin 8 a Stopangin sprej, též závěr znalce MUDr. Hirta, nemohou být zpochybněny množstvím listin, které obhajoba předložila odvolacímu soudu a které tento k důkazu jako listinné důkazy v rámci veřejného zasedání k návrhu obžalované provedl. Pro posouzení viny obžalované

není významné, že je dárkyní krve, že biochemické výsledky testů u obžalované vylučují nadměrné a dlouhodobé užívání alkoholu, že jaterní testy jsou v normě, že v uvedené době byla pracovně přetížena, že ve velkém publikuje o správním soudnictví v odborných časopisech C.H. Beck a komentářích, že se věnuje lektorské činnosti, že trpí paresou n. facialis vpravo periferního typu, stejně jako fotografie sportovní haly, interiéru svého vozidla a znalecký posudek v opatrovnické věci nezletilých dětí L., vedené u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. 21 Nc 3849/2015.

20. Odvolací soud považuje za účelovou argumentaci obžalované uplatněnou v odvolání, že má sebereflexi, jejíž nedostatek jí nalézací soud vytýká, avšak trestné jednání nespáchala, a proto se opakovaně podrobila orientační dechové zkoušce, což by neučinila, pokud by si byla vědoma předchozího požití alkoholu. Pokud obžalovaná poukazuje na to, že je zkušenou soudkyní a pokud by si byla vědoma požití alkoholu, odmítla by dechovou zkoušku, navíc opakovanou, pak podle názoru odvolacího soudu právě ve zkušenosti obžalované okresní soud shledal důvod, proč odmítla lékařské vyšetření a odběr krve. Tomu odpovídá i způsob obhajoby. Na kamerovém záznamu je vidět, že policisté se obžalované ptají, zda se chce podrobit odběru krve, což ona odmítla. Podle názoru odvolacího soudu jedinou možností, kterou měla obžalovaná za situace, kdy již opakovaně provedla orientační dechovou zkoušku, aby vyloučila předchozí požití alkoholických nápojů před jízdou automobilem, byl právě odběr krve a analýza krve na alkohol. Odmítnutí odběru krve svědčí pro závěr, že obžalovaná řídila automobil po předchozím požití alkoholických nápojů ve větším množství, neboť zjištění hladiny alkoholu do 1 ‰ by bylo posouzeno pouze jako přestupek. Tvzení obžalované, že pospíchala za dětmi, nepůsobí věrohodně, neboť o ty se mohl postarat přítel obžalované, který syny odvezl domů. Také tvzení obžalované o údajném pohrdlivém přístupu policistů, kterým byla otrčena, a proto odmítla odběr krve, je nepřesvědčivé a účelové, neboť z kamerového záznamu o provedené kontrole jednoznačně vyplývá, že policisté se k obžalované chovali slušně, trpělivě, korektně, jak správně uzavřel při hodnocení důkazů okresní soud.
21. Argumentaci obžalované uplatněnou v odvolání, že z práce jela domů v 15.00 či 15.30 hodin, převlékla se a odvezla syny na trénink, že v době tréninku si na poště vyzvedla balík, tudíž neměla čas ani prostor požití alkoholické nápoje, považuje odvolací soud za účelovou. Ze zprávy Krajského soudu v Xxx (č. l. 84), kterou odvolací soud doplnil dokazování, vyplývá, že vůz obžalované opustil areál Krajského soudu již v 11.46 hodin. Obžalovaná tedy měla dostatečný časový prostor ke konzumaci alkoholických nápojů. Její obhajoba, že pozitivní výsledek dechové zkoušky byl ovlivněn užitím léku Bromhexinu a následným stříknutím si Stopanginu, jednoznačně vyloučili znalci Fišer a Čabala. Tomuto tvzení obžalované neodpovídá výsledek druhé dechové zkoušky, kde pokles alkoholu v dechu by musel být výrazný a blížit se spíše nule, než jak bylo naměřeno, tj. mírný pokles alkoholu v dechu po 5 minutách a že alkohol se musel nacházet v krvi nikoli pouze v dutině ústní, což uvedl i znalec MUDr. Hirt. Tyto shodné závěry znalců jsou v souladu s odborným vyjádřením Dräger Safety s.r.o. (č. l. 78 – 79), dle kterého užití Bromhexinu a Stopanginu bezprostředně před měřením měřenou hodnotu ovlivňuje, tento efekt cca po 5 minutách zcela mizí. Na příbalových letáčích těchto léků je u Stopanginu uvedeno doporučení neřídít motorové vozidlo po dobu 30 minut po požití, u Bromhexinu je uvedeno, že jeho požití může nepříznivě ovlivnit činnost vyžadující zvýšenou pozornost, např. řízení motorových vozidel. Při hodnocení obhajoby obžalované a závěru o její účelovosti okresní soud správně poukázal na to, že obžalovaná nejprve uváděla užití Bromhexinu 12 KM, který neobsahuje alkohol a nemá tyto účinky a teprve po tomto upozornění uvedla Bromhexin 8 KM.
22. Správnost závěru okresního soudu o vině obžalované nemůže být zpochybněn tím, že obžalovaná neměla problémy s rovnováhou, že by její mluva byla tzv. setřelá, jak uvádí soud, neboť obžalovaná nebyla silně podnapilá, ale pouze středně, tomu odpovídalo i její chování při silniční kontrole, jak je

zachyceno na kamerovém záznamu, tomu odpovídá i písemný projev obžalované. Nepodstatná jsou tvrzení obžalované o tom, že se soud nelyžoval s neobvyklým způsobem chůze ovlivněným problémy s nosným a pohybovým aparátem, jak doložila lékařskými zprávami a že nevyslechl svědky ke způsobu jejího mluvení, pokud je ve stresu. Irelevantní jsou též námitky obžalované, že je doloženo, že při teplotě kolem 0 stupňů celsia vede u každého v poměrně krátké době ke ztuhnutí obličejových svalů a že se soud nezabýval následky požití alkoholu, kdy by krátce předtím musela vypít asi 1 litr tekutiny, což by vedlo k potřebě močení po několika minutách, přičemž kontrola obžalované trvala desítky minut, chování obžalované nepotvrzuje, že by uvedený objem tekutiny vypila. Ani fakt, že obžalovaná je dárce krve a prakticky alkohol nekonzumuje, nemůže zpochybnit správnost závěru okresního soudu o vině obžalované, neboť i u osoby, která pravidelně alkohol nepožívá a je dárce krve, nelze vyloučit jízdu pod vlivem alkoholu. Dokazování výsledky svědků v tomto směru považuje též odvolací soud za nadbytečné.

23. K argumentaci obžalované uplatněné v odvolání, že si druhý den nechala udělat rozbor krve, kdy výsledek byl negativní, lze uvést, že takové zjištění není pro posouzení věci relevantní, když obžalovaná odmítla odběr krve po zadržení. S obhajobou obžalované ohledně ovlivnění výsledku dechové zkoušky na alkohol, pokud obžalovaná měla po celou dobu v ústech žvýkačku, se okresní soud náležitě vypořádal v bodu 50) odůvodnění napadeného rozsudku, na které odvolací soud v podrobnostech odkazuje, neboť se s ním ztotožňuje. Další odvolací námitky obžalované jsou jen opakováním její obhajoby, se kterou se náležitě vypořádal okresní soud, odvolací soud na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku v podrobnostech odkazuje.
24. Skutková zjištění okresního soudu, že obžalovaná řídila automobil po požití většího množství nezjištěných alkoholických nápojů, kterými byla ovlivněna, kdy dechovou zkouškou bylo v dechu zjištěno v 17:28 hodin 1,8 promile alkoholu v dechu a v 17:33 hodin 1,75 promile alkoholu v dechu, mají oporu v provedeném dokazování. Na základě provedeného dokazování není pochyb o tom, že obžalovaná pod vlivem alkoholu vykonávala ve stavu vylučujícím způsobilost činnost, při které by mohla ohrozit život nebo zdraví ostatních účastníků silničního provozu nebo způsobit značnou škodu na majetku, k čemuž naštěstí nedošlo a to přinejmenším pro adekvátní reakci policisty W., do jehož policejního vozidla málem najela a neznámého řidiče, kterému v zatáčce vjela přes plnou čáru do protisměru do jeho jízdního pruhu a který stačil zareagovat. Okresní soud důvodně nevěřil obhajobě obžalované, že způsob jízdy byl způsoben poměry ve vozidle a snahou obžalované vypořádat se s nekáznými syny, neboť obžalovaná situaci měla řešit zastavením vozidla, jak správně uzavřel okresní soud. Tato obhajoba nekoresponduje ani se způsobem jízdy, kdy obžalovaná dává směrovku jízdy vpravo a jede doleva. Správná a úplná skutková zjištění pak okresní soud podřadil pod správnou zákonnou úpravu a posoudil je jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jehož zákonné znaky skutkové podstaty obžalovaná po objektivní a subjektivní stránce naplnila, po subjektivní stránce ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
25. Z podnětu odvolání obžalované přezkoumal odvolací soud též druh a výši uloženého trestu ve smyslu ust. § 38 a § 39 tr. zákoníku a shledal jej nepřiměřeně přísným. Trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, tedy uložený téměř při horní hranici zákonné trestní sazby § 274 odst. 1 tr. zákoníku (trestní sazba je až 1 rok), byť podmíněně odložený na kratší zkušební dobu jednoho a půl roku, peněžitý trest v celkové výměře 150 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou roků, považuje odvolací soud za tresty příliš přísné a neodpovídající osobě obžalované a charakteru trestného činu. Je třeba souhlasit se závěrem okresního soudu, že u obžalované žádné přitěžující okolnosti ve smyslu § 42 tr. zákoníku nejsou dány. Obžalované nepřitěžuje ani skutečnost, že se trestného jednání dopustila jako soudkyně, jak

posoudil okresní soud a jak obžalovaná v odvolání důvodně namítla. Odvolací soud souhlasí s názorem okresního soudu, že obžalovaná svým jednáním vrhá negativní světlo na soudcovský stav, jedná se však o běžnou trestnou činnost nespojenou s výkonem či v souvislosti s výkonem funkce soudce. Tedy ani fakt, že obžalovaná se trestného jednání dopustila jako soudkyně, nemůže vést k ukládání přísnějšího trestu. Odvolací soud na rozdíl od okresního soudu shledal u obžalované polehčující okolnost podle § 41 písm. p) tr. zákoníku, tedy že vedla před spácháním trestného činu řádný život. Obžalovaná nebyla dosud soudně ani jinak trestána, jak vyplývá z opisu rejstříku trestů a z evidence přestupků. Z hodnocení Krajského soudu v Xxx vyplývá, že vykonává činnosti spojené s výkonem soudkyně a místopředsedkyně, žádné problémy s obžalovanou nebyly. Rovněž v evidenční kartě řidiče má obžalovaná pouze tři záznamy za přestupky z let 2009, 2013 a 2016, vždy za mírné překročení povolené rychlosti (o 15 – 24 km/h). Ze zprávy o pověsti obžalované vypracované Magistrátem města Mostu vyplývá, že v letech 2016 – 2018 proběhla čtyři přestupková řízení proti občanskému řízení, pro schválnost (odmítla manželovi vydat osobní věci, ty odvezla v platových pytlích do areálu firmy a opustila je bez dozoru), která byla zastavena.

26. Ze všech shora uvedených důvodů shledal odvolací soud trest uložený v napadeném rozsudku za nepřiměřeně přísný odůvodňující postup podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř., tj. zmírnění trestu. Za přiměřený považuje odvolací soud trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, tj. ve třetině zákonné trestní sazby § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jehož výkon podmíněně odložil na kratší zkušební dobu 18 měsíců. Odvolací soud dále snížil trest peněžitý a uložil jej v počtu 50 denních sazeb po 2 000 Kč, tj. celkem 100 000 Kč. Větší počet sazeb stanovil odvolací soud s přihlédnutím k tomu, že pravomocným odsouzením obžalované dojde ze zákona k zániku funkce soudce a k možnému snížení jejího příjmu. Vzhledem k množství požitého alkoholu a s přihlédnutím k tomu, že k žádné újmě na zdraví či majetku v důsledku jednání obžalované nedošlo, považuje odvolací soud za přiměřený trest zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců. Na závěr lze dodat, že odvolací soud se zcela ztotožnil s názorem okresního soudu, že obžalované chybí sebereflexe. Obžalovaná již v přípravném řízení vyloučila možnost postupu podle § 307 (podmíněné zastavení trestního stíhání) či podle § 309 tr. ř. (narovnání), čímž se zbavila možnosti odklonu a tím i neodsouzení pro úmyslný trestný čin, které má ve svém důsledku za následek zánik funkce soudce ze zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 27. května 2021

JUDr. Vladana Woratschová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová